

Barişın Toplumsallaşması ve Kadın Mücadelesi

Ayşegül Ayaz

Direnişi Örerak Şafağı
Karşılama

Yasemin Özgün

Baskıya, Savaşa, Şiddete
Karşı BİV'in Bir Yıllık
Mücadelesi

Berivan Elter

'Başka Bir Düzen
Mümkündür' Demenin
Ötesi: 27 Şubat Çağrısı

Aylin Karakaş

Sınırdaki Sınırları Aşanlar

Birgöl Daş

Rojava'da Toplumsal İnşa:
Jinwar Köyü

İÇİNDEKİLER

1

Direnişini Örererek Şafağı Karşılama

Ayşegül Ayaz

5

Baskıya, Savaşa, Şiddete Karşı BİV'in Bir Yıllık Mücadelesi

Yasemin Özgün

11

'Başka Bir Düzen Mümkündür' Demenin Ötesi: 27 Şubat Çağrısı

Berivan Elter

15

Sınırdaki Sınırları Aşanlar

Aylin Karakaş

18

Rojava'da Toplumsal İnşaa: Jinwar Köyü

Bîrgül Daş

Direnişi Örerek şafağı Karşılamak

Ayşegöl Ayaz-1 Mart 2026

Barış ve Demokratik Toplum sürecinde inşa gücüyle birlikte özneleşen Özgür Kadın Hareketi toplumsal ve siyasal gücüyle dönemin başarıya evrilmesinde tüm zamanlarda olduğu gibi bir köyden kitlesel eylemlere kadar yaşamın her alanında sözünü ve inşa gücünü ortaya koyacaktır

New York'ta katledilen emekçi kadınların anısına tarihin en örgütlü cevabını veren hareketlerden biri Özgür Kadın Hareketi olmuştur şüphesiz. Geleneğimiz budur; her bir kayıp bizleri daha büyük adımlarla cevap olmaya yeminli kılmıştır. Kürdistan'da yeni ve tarihi bir dönemin yoğun mücadelesi iğerisindeyken, bu geleneğin gücüyle en anlamlı cevaplarla yeni yılı özgürlük yılı olarak şimdiden karşılamanın heyecanındayız.

Bir saç örgüsünde direnişe gečen hafıza, irade ve yoldaşlık... Bu 8 Mart'a o örgünün sabrıyla, o örgünün kararlılığıyla giriyoruz. Özgürlüğün şafak vaktine yaklaştığımızı biliyoruz; ama şafak kendiliğinden sökmez. Onu direnişele karşılamak, bilinçle büyötmek ve örgütle kalıcı kılmak gerekir. Bu yüzden bir kez daha kollarımızı sıvıyoruz: Demokratik toplumu yalnızca savunmak için değil, adım adım kurmak için. "Zaman kadının özgürlük zamanıdır" demek için.

Tarihsel Kırım ve Cinnet Hali

Kürdistan'da, Ortadoğu'da ve dünyada kadınlar tarihsel dönemleri karşılıyor. Kapitalist modernitenin doymak bilmez karakteri kendi sistemini de çöküşün eşiğine getirirken; halklar ve kadınlar cephesinden özgür yaşamın imkanı her zamankinden fazla hayal

olmaktan çıkıyor. Kadın kırımını üzerinden varlığını sürdüren egemen erkek aklı, tarihte olduğu gibi bu cinnet halini en fazla kadın kimliğine saldırarak, daha fazla baskı ve zulümle varlığını sürdürme çabasında. Çok geçmedi üzerinden, yanı başımızda bir günde altı kadın hayattan kopartıldı.

Bu cinnet ve cinayet halini anlamak için yalnızca bugünü değil, tarihten gelen o kastik katil aklın sosyolojisine bakmaya ihtiyaç var. Kadınlar ve çocuklar üzerinde en akıl almaz uygulamaların yapıldığı Epstein Adası'nın karanlıkta kalan yüzü henüz aydınlığa kavuşturulmadı. Ortadoğu coğrafyasını saran savaş dalgasının faturasını uluslararası fuhuş pazarlarında satılan kadınların ödediği gerçeği hâlâ örtük durmaya devam ediyor. Bırakın kadınların kendi hayatları üzerine söz hakkına sahip olmasını, onları aydınlık bir pencereden bile mahrum bırakan akıl, gerçek ve son derece yakınımızda...

Savaş gerçeğini bir savaşçının bedeni üzerinden bütün nefretini kusarak sergileyen bu katil akıl, bir günde yetişmedi. On binlerce yıl öncesinden kadını komününden kopartarak eve kapatan, köle pazarlarını kuran, öldüren o tarihsel hikayenin bugünkü devamıdır yaşananlar. Liste maalesef uzun; karşımızda karanlık ve zalimane bir tablonun olduğu aşikâr.

Komün Ruhuyla Yeniden Doğuş

Ancak yaşamın dinamikleri yalnızca tek bir renkten ibaret olmadığı gibi, kadın kimliği de tek bir karanlığa mahkum edilemez. Hayata nereden bakıldığı, yürünecek yolun niteliğini de belirler. Karanlığı geride bırakıp yönünü aydınlığa çevirme kararlılığı, kadın özgürlük çağının ilk adımıdır. Kadının komünü bir zamanlar dağıtıldı ancak özgürlük ruhu asla öldürülemedi. Bugün katledilen bütün kadınların anısında; 8 Martlarda ruh yeniden komün ruhuyla örülüyor ve özgür yaşamın alternatifini bir hayal olmaktan çıkartıyor.

Geçmiş bütün yıllardan farklı olarak bu yeni dönem, demokratik toplum inşasının mücadele araçlarıyla örülüyor. Bu dönemin yollarını büyük sabır, irade ve kararlılıkla döşeyen Önderlik gerçeğinin özgürlüğü temelinde; süreci bir kararlaştırma ve mutlak özgürlük zamanına evriltmenin heyecanını yaşıyoruz. Takvimleri özgürlük vaktine ayarlayarak direnişle özgürlüğe akmak, demokratik toplumun inşasıyla yeniden komünleşmek her zamankinden daha büyük bir ihtiyaç. Ve bu 8 Mart'ı, komünalist yoldaşlık inşasıyla özgürlük yılının büyük atılımı olarak ele alıyoruz.

Elbette bu kararlılık yalnızca sloganlarımızda ve eylemlerimizde dile dökülen bir gerçeklik değildir. Nasıl yaşamalı sorusuna her birimizin kendi yürüyüşünde verdiği yanıtlarla

tikelden evrensele örülen kadın konfederalizmi ile yeni yaşam alanları yaratan bir somutluğa evriliyor. Bir Jineolojî atölyesinden kendisi, yaşamı ve toplumu adına karar gücüne adım adım yürüyen kadın gerçeğinde bu umudu görmek mümkün. Liberalizmin bireyciliğinden sıyrılıp bir komünün parçası olarak toplumsallaşan sorumluluk bilinci özgürlük yürüyüşünün kendisi olmaktadır.

Ulusal Birlikten Dünya Kadın Birliğine

Rojava'da yaşanan son saldırı süreciyle birlikte toprağını, iradesini ve özgürlüğünü savunan halk bilincinin kadın öncülüğünde gerçekleşmesi hem bugüne dair umutları yeşerten hem de geleceğin sorumluluklarını hatırlatan tarihsel bir dönemeç oldu. Kadının yaşam kuran müzakereci dili kadar değerlerini ne pahasına olursa olsun savunan kararlığı kapitalizmin kör karanlığından kadın iradesine dayanarak çıkmanın inancını da bir kez daha tazeledi. Artık dünya sistemi yalnızca birkaç erkek liderin masa başlarında oturup pazarlıkla payları bölüştüğü bir mekanizma olmaktan çıktı. Kadınların ve halkların iradesiyle yerelden örülen özgür yaşam alternatifi Kürt kadın birliğinden dünya kadınlarının birliğine evrilen süreçlerin önünü açtı. Bu nedenle komün gerçeğini tartışırken yalnızca belli sınırları etkileyen bir oluşum olarak anlamaktan çıkıyoruz. Bu nedenle önümüzdeki zamana komünal insanın özgürlüğe evrileceği zamandır diyoruz.

Bu yerellikten evrenselliğe uzanan köprü, her şeyden önce kadının gündelik yaşamındaki o ağır “yalnızlık” ve “çaresizlik” çemberini kırmaktadır. Çözüm, mahallemizde kurduğumuz bir ekmek kooperatifinde, şiddete karşı mahalle mahalle örülen öz savunma ağlarında ve çocukların ortak bir bilinçle büyütüldüğü çocuk komünlerinde vücut bulmaktadır. Kadın, bu mekanizmalar içinde yaşamı “yeniden üreten” temel güç haline gelmektedir. Ekonomik krizlerin, savaşların ve sosyal yıkımların ortasında kadın komünleri; birer dayanışma odağı olmanın ötesinde, kapitalizmin dışında bir ekonominin, eşitlikçi bir yönetimin ve ataerkinin dışında bir yaşam formunun mümkün olduğunu kanıtlamaktadır.

Kendi emeği üzerindeki denetimini geri kazanan, mutfağından sokağa kadar her alanda söz ve karar sahibi olan kadın, tarihin en büyük “ev hapsinden” kendi iradesiyle çıkmaktadır. Bu somutluk, adalet arayan bir kadının mahkeme kapılarında beklemek yerine, kendi toplumsal adalet mekanizmasını komününde inşa etmesidir. Şiddet sarmalına sıkışmış bir kadının, yoldaşlık bağıyla örülmüş bir güven ağında nefes almasıdır. Bilgiye ve bilince erişimi engellenen kadının, Jineolojî ile kendi hakikatini yeniden yazmasıdır. İşte bu yüzden ördüğümüz eylem hattımız soyut bir söylem bütünü

değil; kadının elleriyle tuttuğu, gözleriyle gördüğü ve bizzat içinde yaşadığı yeni bir toplumsallıktır. Direnişin estetiği, bu inşa edilen yeni yaşamın her anında, her hücresinde yeniden filizlenecektir.

Barış ve Demokratik Toplum sürecinde inşa gücüyle birlikte özneleşen Özgür Kadın Hareketi toplumsal ve siyasal gücüyle dönemin başarıya evrilmesinde tüm zamanlarda olduğu gibi bir köyden kitlesel eylemlere kadar yaşamın her alanında sözünü ve inşa gücünü ortaya koyacaktır. Özgürlük zamanını Özgür Önderlik ve Demokratik toplumla yakalayacak bir mücadele ivmesini yükseltmeye devam edecektir.

Direnişle Özgürleşecek Demokratik Toplumu Öreceğiz

Bu 8 Mart, bizler için köleliğin bin yıllara yayılan karanlığına karşı etik ve estetik bir yaşamın ilanıdır. İnşa ettiğimiz her komün, kurduğumuz her öz savunma ağı ve genişlettiğimiz her bilinç halkası, o parçalanmak istenen saç örgüsünün yeniden ve daha güçlü birleşmesidir.

Şimdi, bin yılların suskunluğunu yırtan o çılgıncı bir şarkıya, o öfkeyi bir bilince dönüştürme vaktidir. “Jin, Jiyan, Azadî” felsefesinin evrenselleşen ruhuyla, direnişi küresel bir özgürlük dalgasına dönüştürüyoruz. Her bir kadın; kendi yaşamının öznesi, toplumunun öncüsü ve özgürlüğün mimarıdır.

Zamanın ruhu bizi çağırıyor. Zaman, kadın özgürlük zamanıdır. Bu inanç ve kararlılıkla; New York’tan Kürdistan’a, Afganistan’dan Latin Amerika’ya direnen tüm kadınların selamıyla, özgürlük şafağını hep birlikte söküp alacağız. Direnişle Özgürleşecek Demokratik Toplumu Öreceğiz!

8 Mart kutlu olsun, direniş baki kalsın!

Baskıya, Savaşa, Şiddete Karşı BİV'in Bir Yıllık Mücadelesi

Yasemin Özgün-1 Mart 2026

Bir yıllık deneyim, önemli bir politik tespiti netleştirdi: Barış, otomatik olarak kadınların eşitliğini, özgürlüğünü ve yaşam güvencesini getirmez. Erkek şiddetinin son bulması, cezasızlığın ortadan kalkması ve patriyarkanın çözülmesi kadınların barış mücadelesi ile gerçekleşir. Bu nedenle burada sözünü ettiğimiz barış, Kürt meselesinin demokratik ve eşitlikçi çözümünü içeren; halkların, inançların, kimliklerin ve kadınların eşit olduğu bir toplumsal düzeni ifade eder

Barışa İhtiyacım Var Kadın İnisiyatifi, 2024 yılında yalnızca bir politik girişim olarak değil, bir hatırlama ve yeniden kurma çağrısı olarak ortaya çıktı. Amaç, kadınların barışa dair kolektif hafızasını yeniden canlandırmak, yıllara yayılan mücadele deneyimini bugünün siyasal koşullarında yeniden üretmek ve barışı kadın mücadelesine dayalı bir politik hat olarak örmektir. Bu çağrı, barışın kadınlar açısından hiçbir zaman yalnızca silahların susması anlamına gelmediğini bilen bir yerden yükseldi. Çünkü bizler kadınlar için barışı; eşitlik, özgürlük, şiddetsiz bir yaşam ve kendi geleceği üzerinde söz sahibi olma hakkı olarak tarifledik.

İnisiyatifin çıkış noktası, barış ihtiyacını bireysel bir duygu olmaktan çıkarıp kolektif bir politik talebe dönüştürmektir. Her birimizin barışa neden ihtiyaç duyduğunu birbirimize yeniden anlatmak, bu ihtiyacı toplumsallaştırmak ve kadınları barışın öznesi olarak kurmak, bir yıllık hattın temel yönünü belirledi.

22–23 Şubat 2025: Barışı Konuşmak, Savaşı Teşhir Etmek

Bu hattın düşünsel zemini, 22–23 Şubat 2025'te gerçekleştirilen *Kadınlar Barışı Konuşuyor* alıştayında kuruldu. Türkiye'nin farklı kentlerinden yüzü aşkın kadının katıldığı bu buluşma, barışın bugünkü anlamını tartışmaya açtı. Savaşın yalnızca çatışma bölgelerinde yaşanan bir olağanüstü hal olmadığı; ekonomi politikaları, yoksullaştırma, güvencesizleştirme ve kadın emeğinin değersizleştirilmesi yoluyla gündelik hayatın içine yerleştiği tespiti, tartışmaların ortak zeminini oluşturdu.

Atölyelerde savaş ekonomisi ile kadın emeği arasındaki bağ, barış mücadelesi ile kadın mücadelesinin neden birlikte yürümek zorunda olduğu ve kadınların nasıl bir barış istediği soruları ele alındı. Küresel ölçekte saç siyasetin yükselişiyle birlikte jeopolitiğin toplumsal taleplerin önüne geçtiği, bir halkın yok edilmesinin, kadınların k leleştirilmesinin, muhaliflerin hapsedilmesinin ve şiddet üzerine kurulu rejimlerin “barış” söylemiyle meşrulaştırılabildiği bir siyasal zeminde yaşadığımız tespiti yapıldı.

Tam da bu nedenle kadınların barış politikasının inşası, bir tercih değil zorunluluk olarak tarif edildi.

Barışın Toplumsallaşması: Sokaktan Meclis önüne

Çalıştayda ortaklaşılan en güçlü vurgu, barışın kadınlar arasında toplumsallaşması gerekliliğiydi. Bu perspektif, 31 Mart 2025'te TJA  nc l ğ nde Amed'de gerçekleştirilen Toplumsal Barış ve Demokratik  z m Yürüyüşü'ne Ankara, İstanbul ve İzmir'den kadınların inisiyatif pankartıyla katılmasıyla kamusal alana taşındı.

24 Mayıs 2025'te Türkiye Büyük Millet Meclisi önünde yapılan açıklama ise bu hattın siyasal taleplerini somutladı. Kadınlar burada üç acil talebi dile getirdi:

- Siyasetin suç sayılmasına son verilmesi ve siyasi mahpusların serbest bırakılması
- Sınır  tesi askeri operasyonların durdurulması
- Kayım rejiminin kaldırılması

Henüz Meclis'te bir komisyon kurulmamışken yapılan bu ağrı, barışın hukuki zeminini oluşturma sorumluluğunun Meclis'e ait olduğunu hatırlatan bir m dahaleydi. Aynı zamanda kadınların müzakere süreçlerinde yer almasının bir temsil meselesi değil, barışın toplumsallaşmasının koşulu olduğu vurgulandı.

Müzakereyi Kadınlar Konuşuyor: 14 Haziran 2025

14 Haziran 2025'te İstanbul'da gerçekleştirilen ve İmralı heyetinde yer alan Pervin Buldan ile yapılan buluşma, kadınların barış süreçlerinde doğrudan söz kurduğu önemli momentlerden biri oldu. Bu kapalı toplantı, kadın hareketinin müzakere süreçlerine dair bilgi alabileceği, tartışabileceği ve kendi politik hattını kurabileceği bir zemin yarattı.

Bu buluşma, kadınların barışı yalnızca dışarıdan destekleyen değil, kuran ve yön veren bir özne olma iddiasını güçlendirdi.

Saldırı Altındaki Kadınlarla Dayanışma

19 Temmuz 2025'te Suriye'de HTŞ ve bağlantılı cihatçı grupların Alevi kadınlara yönelik saldırılarına karşı yapılan eylem, savaşın kadın bedenini hedef alan erkek egemen şiddetine karşı bir söz kurdu.

3 Ağustos 2025'te İstanbul'da gerçekleştirilen Ezidî soykırımı söyleşisi ve ardından yapılan eylemler, IŞİD'in kadınlara yönelik sistematik suçlarına karşı uluslararası feminist dayanışmanın bir parçasıydı. "Ezidî kadınlar yalnız değildir" vurgusu, barış politikasının enternasyonalist boyutunu görünür kıldı.

6 Eylül 2025'te Filistinli kadınlarla dayanışmak için 16 ilde sokağa çıkılması ve İsrail'e ambargo çağrısı yapılması, kadın barış politikasının işgal karşıtı karakterini açık biçimde ortaya koydu.

18 Aralık 2025: Savaşa Değil Kadınlara Bütçe

Barışa İhtiyacım Var Kadın İnisiyatifi, Meclis'te süren 2026 yılı bütçe görüşmelerine ilişkin Ankara ve Eskişehir'de basın açıklamaları düzenledi. "Savaşa değil kadınlara bütçe" diyerek savunma harcamalarına ayrılan payın artışına tepki gösterdik. Eylemde, Battaloğlu'nun vurguladığı gibi, "Savunma sanayii 2002'de 5 milyar dolarken bugün 65 milyar dolarlık bir endüstriye dönüştü. Her tank, her SİHA, her 'yerli üretim' açıklaması kadınların yaşamından eksilen bir pay anlamına geliyor. Savaş ekonomisi, kadınların hayatını doğrudan daraltan bilinçli bir politik tercihtir" sözleriyle iktidarın savaş politikalarını eleştirdik.

Adalet Rejimi, Cezasızlık ve Barışın Riskleri

15 Ekim 2025'te Meclis'te kurulan komisyona sunulan rapor, Türkiye'deki adaletsiz suç ve infaz rejiminin barış açısından nasıl bir risk oluşturduğunu ortaya koyduk. Kadınları öldürmekle tehdit eden erkeklerin cezasızlıkla ödüllendirildiği, buna karşılık

siyasetçilerin, gazetecilerin, öğrencilerin ve hak savunucularının cezaevinde tutulduğu bir düzende barışın toplumsal karşılık bulmasının mümkün olmadığını vurguladık.

30 Kasım 2025'te 11. Yargı Paketi'ne karşı yapılan eylemde de aynı vurgu tekrarlandı: Kadınların güvenliğini sağlamayan bir hukuk düzeni barışın zemini olamaz.

Rojava: Sınırdaki Kurulan Dayanışma

2026 yılı başında Rojava'ya yönelik saldırılara karşı Ankara, İstanbul ve İzmir'de yapılan eylemler; Birleşmiş Milletler önünde Kobane kuşatmasına karşı gerçekleştirilen açıklama ve 29 Ocak'ta Suriç sınırında yapılan buluşmada sınırları aşan bir dayanışma hattı kurmaya çalıştık.

Bu eylemlerde dile getirilen taleplerle — kuşatmanın kaldırılması, insani yardım koridorunun açılması, halkların kendi kaderini tayin hakkının tanınması ve kadınlara yönelik savaş suçlarının yargılanması — kadınların barış politikası çerçevesini açık biçimde ortaya koyduk.

27 Şubat 2026: “Kadının Adı Yok”a İtiraz

27 Şubat 2026'da Ankara'da “komisyon raporunda “kadının adı yok”, peki bu neden sorun? başlığı altında bir basın açıklaması yaptık ve BİV olarak, Meclis Komisyonu'nun kadınları yok sayan raporuna karşı itirazımızı kamuoyuyla paylaştık. Kadınların deneyimi, emeği ve sözü dışarıda bırakılarak kurulan hiçbir sürecin kalıcı bir barış yaratamayacağını vurguladık.

Sonuç: Barışı Kurmak, Özgürlüğü Kurmak Demek

Bir yıllık deneyim, önemli bir politik tespiti netleştirdi: Barış, otomatik olarak kadınların eşitliğini, özgürlüğünü ve yaşam güvencesini getirmez. Erkek şiddetinin son bulması, cezasızlığın ortadan kalkması ve patriyarkanın çözülmesi kadınların barış mücadelesi ile gerçekleşir. Bu nedenle burada sözünü ettiğimiz barış, Kürt meselesinin demokratik ve eşitlikçi çözümünü içeren; halkların, inançların, kimliklerin ve kadınların eşit olduğu bir toplumsal düzeni ifade eder.

Barışa İhtiyacım Var Kadın İnisyatifi'nin bir yıllık deneyimi bize bir kez daha gösterdi ki barış, kendiliğinden gerçekleşecek bir süreç değil; öznesi olunan, mücadeleyle kurulan bir toplumsal dönüşüm. Bu dönüşümün kadın hareketlerinin birikimiyle örülmediği her durumda ise barış, kadınlar açısından eksik, kırılmalı ve hatta kimi zaman yeni eşitsizlik biçimlerini yeniden üreten bir düzen olarak karşımıza çıkabilir.

Bu süreçte hukuk alanının ve politik mücadelenin önemini de konuştuk. İstanbul Sözleşmesi'nden bir gecede çıkılabildiği, nafaka hakkının tartışmaya açıldığı, kazanılmış hakların geri alınmaya çalışıldığı bir ülkede yaşıyoruz. Hukuki güvencelerin ortadan kaldırılması, militarizmin ve otoriterliğin güçlenmesiyle doğrudan bağlantılı. Bu yüzden barış mücadelesi, aynı zamanda haklarımızı savunma mücadelesi anlamına geliyor.

Bu nedenle kadınlar için barış talebi, hiçbir zaman yalnızca silahların susması anlamına gelmez. Çünkü savaşın olmadığı koşullarda da erkek şiddeti, cezasızlık politikaları, güvencesizleştirme, yoksulluk ve siyasal dışlanma devam edebilir. Silahların susması, erkek egemenliğinin sona erdiği anlamına gelmez; çatışmanın bitmesi, kadınların eşit yurttaşlar haline geldiği bir toplumsal düzenin kurulduğunu garanti etmez. Tam da bu yüzden kadın hareketi, barışı bir sonuç olarak değil, eşitlik ve özgürlük mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak tarif eder.

Kadınların barış süreçlerinin dışında bırakıldığı, karar mekanizmalarında yer almadığı ve deneyimlerinin politik bilgi olarak tanınmadığı hiçbir süreç kalıcı ve toplumsal bir barış üretemez. Çünkü barışın toplumsallaşması, ancak kadınların özneleşmesiyle mümkündür. Kadınların emeğini, bedenini, sözünü ve hafızasını yok sayan bir barış, erkek egemen düzenin farklı bir biçimde yeniden kurulmasından başka bir anlama gelmez.

Bu nedenle barış ile kadın mücadelesi arasında kurulan bağ, stratejik bir tercih değil, kurucu bir zorunluluktur. Kadın mücadelesi, barışın yalnızca müzakere masalarında değil, hayatın her alanında kurulması gerektiğini hatırlatır. Evde, sokakta, işyerinde, mahkemede, Meclis'te ve sınırların ötesinde... Kadınların şiddetten uzak, güvenceli, eşit ve özgür bir yaşam kurabildiği ölçüde barış gerçek bir anlam kazanır.

Bugün bu topraklarda barıştan söz etmek, aynı zamanda Kürt meselesinin demokratik ve eşitlikçi çözümünü, cezasızlık rejiminin son bulmasını, siyasal katılımın önündeki engellerin kaldırılmasını ve kadınların hayatlarını belirleyen tüm patriyarkal mekanizmaların dönüşmesini talep etmek demektir. Bu taleplerden herhangi birinin eksik kaldığı bir barış, kadınlar açısından yarım kalacaktır.

Dolayısıyla kadın barış politikası, iki yönlü bir mücadeleyi ifade eder: Hem savaş politikalarına hem de patriyarkaya karşı yürütülen eş zamanlı bir mücadeleyi. Kadınların özgürleşmediği bir barışın gerçek olmayacağını bilmek ve barışı kadınların özgürlüğüyle birlikte düşünmek, bu hattın en temel politik iddiasıdır. Barışı kurmak, aynı zamanda özgürlüğü kurmaktır. Ve bu özgürlük, kadınların eşit söz ve karar hakkına sahip olduğu,

şiddetin olmadığı, emeğin değersizleştirilmediği, kimliklerin inkâr edilmediği bir toplumsal düzeni ifade eder.

Barışa İhtiyacım Var Kadın İnisiyatifi'nin bir yıllık deneyimi, bize tam da bunu gösteriyor: Barış beklenen değil, kadın mücadelesiyle adım adım örülen bir süreçtir. Kadınlar bu sürecin yalnızca tanıkları değil, kurucularıdır.

Ve bu yüzden kadınlar için barış, ancak özgürlükle birlikte vardır.

'Başka Bir Düzen Mümkündür' Demenin Ötesi: 27 Şubat Çağrısı

Berivan Elter-1 Mart 2026

Ortadoğu bugün çözülme ile kurulum arasındaki bir eşikte duruyor. Eski düzen çözülüyor ama yeni düzen henüz kurumsallaşmış değil. Çözülmenin yarattığı boşlukta korku büyüyor. Devletler daha sertleşiyor. Güvenlik dili daha sık tekrar ediliyor. Fakat aynı boşlukta başka bir ihtimal de filizleniyor. Çünkü her çözülme, aynı zamanda yeni bir kurulumun alanını açar

Tarih bazen bir takvim yaprağında görünmez; bir yarıktadır. O yarıktır, eski düzenin artık kendi ağırlığını taşıyamadığını gösteren ince ama geri dönülmez bir kırılmadır. 27 Şubat böyle bir yarığın adıdır. O gün yapılan çağrı, yüzeyde siyasal bir yön değişikliğini ifade ediyordu; fakat derininde daha başka bir şey vardı: Çözülmekte olan bir dünya tasavvurunun karşısına başka bir toplumsal aklı yerleştirme cesareti.

Bu çağrı, yalnızca bir sürecin başlangıcı değildi. Aynı zamanda bir iddiydı: Ortadoğu'nun krizinin askerî değil, zihinsel olduğu iddiası. Bu nedenle 27 Şubat, silahların susmasından çok daha fazlasını ima ediyordu. O, hakikatle kurulan ilişkinin yeniden inşasını öneriyordu.

Aradan geçen bir yıl, bu iddianın ne kadar tarihsel bir bağlama oturduğunu gösterdi. 7 Ekim sonrası başlayan savaş, Gazze'nin sistematik yıkımı, İsrail'in güvenlik kavramını savunma hattından çıkarıp yayılcı bir stratejinin merkezine yerleştirmesi, İran'ın bölgesel etkisinin geriletilmesi, Suriye'de rejimin çözülmesi ve HTŞ'nin "devrim" söylemi eşliğinde iktidara taşınması... Tüm bu gelişmeler, Ortadoğu'nun yalnızca siyasal bir kriz yaşamadığını; bir anlam ve meşruiyet krizi yaşadığını açığa çıkardı.

Çünkü kriz yalnızca tankların ilerlemesi değildir. Kriz, kelimelerin yer değiştirmesidir. “Devrim” denilen şeyin özgürlük değil kontrol üretmesi; “güvenlik” denilen şeyin yaşam alanlarını daraltması; “istikrar” denilen şeyin toplumsal nefesi kesmesi... İşte tam bu noktada mesele askerî olmaktan çıkar; epistemolojik bir meseleye dönüşür. Hakikat çarpıtıldığında siyaset de çarpıtılır. Kavramlar boşaltıldığında toplumun kendisi de boşaltılır.

27 Şubat çağrısı bu boşalmaya karşı yapılmış bir müdahaleydi. O müdahale, “başka bir düzen mümkündür” demekten çok daha fazlasını söylüyordu: “Başka bir insan anlayışı mümkündür” diyordu. Çünkü demokratik toplum, teknik bir yönetim modeli değil; insanın kendini ve başkasını nasıl gördüğüne dair ontolojik bir tercihtir.

Ortadoğu bugün çözülme ile kurulum arasındaki bir eşikte duruyor. Eski düzen çözülüyor ama yeni düzen henüz kurumsallaşmış değil. Çözülmenin yarattığı boşlukta korku büyüyor. Devletler daha sertleşiyor. Güvenlik dili daha sık tekrar ediliyor. Fakat aynı boşlukta başka bir ihtimal de filizleniyor. Çünkü her çözülme, aynı zamanda yeni bir kurulumun alanını açar.

Suriye sahasında yaşananlar bu çelişkiyi berraklaştırdı. “Devrim” kavramının, kadın ve halk karşıtı yapılara meşruiyet kazandıracak biçimde kullanılması yalnızca bir politik manipülasyon değildir; tarihin tersine çevrilmesidir. Devrim, tarih boyunca ezilenin ayağa kalkması anlamına gelmişti. Oysa burada devrim, ezileni daha görünmez kılacak bir perdeye dönüştürüldü. Bu durum, kapitalist modernitenin kriz dönemlerinde kavramları araçsallaştırma biçimini gösterir.

Tam da bu karanlık zemin üzerinde Rojava deneyimi bir karşı-iddia olarak yükseldi. Kuzey ve Doğu Suriye Demokratik Özerk Yönetimi çatısı altında gelişen model, yalnızca alternatif bir idari düzen değil; alternatif bir siyasal bilinçtir. Komünler siyaseti merkezden alıp topluma iade etti. Eşbaşkanlık sistemi, erkek egemen temsil alışkanlığını yapısal olarak kırdı. Kadın öz savunmasının kurumsallaşması, güvenliği soyut bir devlet kategorisi olmaktan çıkarıp yaşamın korunması bilincine dönüştürdü.

Bu modelin önemi kurumlarında değil, zihniyetindedir. Modern ulus-devlet, insanı denetlenmesi gereken bir varlık olarak kurgular. Demokratik toplum ise insanı kurucu özne olarak kabul eder. Modern devlet kimliği tekleştirir; demokratik toplum çoğullaştırır. Modern devlet güvenliği merkezileştirir; demokratik toplum güvenliği toplumsallaştırır. Bu fark teknik değil, ontolojiktir. İnsan nedir sorusuna verilen cevabın farkıdır.

27 Şubat çağrısı, bu ontolojik farkı siyasal bir iradeye dönüştürme girişimiydi. Çağrı, silahların susmasını önerirken aynı zamanda zihniyetin değişmesini talep ediyordu. Çünkü silahlar susabilir; fakat erkek egemen ve devlet merkezli akıl susmadığı sürece şiddet başka biçimlerde yeniden üretilir.

Aradan geçen bir yılın pratiği, bu zihniyet dönüşümünün ne kadar zor ama ne kadar hayati olduğunu gösterdi. Silahlı mücadelenin stratejik olarak sonlandırılması yönünde atılan adımlar, geri çekilme kararları ve örgütsel dönüşüm iradesi sıradan taktikler değildi. Bunlar, tarihsel risk içeren ve geri dönüşü olmayan eşiklerdi. Bu adımlar, toplumsal psikolojide de bir kırılma yarattı. Çözüm artık soyut bir ihtimal değil; konuşulabilir bir gerçeklik hâline geldi.

Fakat devlet aklının meseleyi hâlâ güvenlik ekseninde daraltma eğilimi, çatışmanın esasen iki farklı siyasal akıl arasında yaşandığını gösteriyor. Bir yanda merkeziyetçi, erkek egemen ve güvenlikçi akıl; diğer yanda çoğulcu, toplumsal ve demokratik akıl.

Zihniyet değişmeden düzen değişmez. İşte tam bu noktada kadın özgürlüğü, demokratik toplum tartışmasının merkezine yerleşir.

Kadın meselesi, sosyal politikanın bir alt başlığı değildir. O, uygarlığın temel sorusudur. Erkek egemenlik yalnızca kültürel bir alışkanlık değil; tarihsel olarak örgütlenmiş bir sistemdir. Kriz anlarında kendini daha sert biçimde yeniden üretir. Kadın cinayetlerindeki artış, aile içi şiddetin sıradanlaşması, “aile” kavramının ideolojik bir tahkimat olarak kullanılması... Bunlar münferit olaylar değil; erkek egemen sistemin savunma refleksleridir.

Çünkü erkek egemenlik yalnızca fiziksel şiddetle değil; norm üretimiyle, hukuk diliyle, kutsallık atıflarıyla ve gündelik hayatın görünmez alışkanlıklarıyla kendini sürdürür. Devlet aileyi “toplumun temeli” olarak kutsadığında, belirli bir cinsiyet rejimini de kutsamış olur. Böylece erkek egemenlik bireysel bir eğilim olmaktan çıkar; kurumsal bir zemin kazanır.

Abdullah Öcalan’ın tarihsel çözümlenmeleri bu zemini daha da derinleştirir. Erkek aklının komün içinden örgütlenerek zamanla devletleşmiş bir uygarlık sistemine dönüşmesi, bugünkü tahakküm biçimlerinin rastlantısal değil tarihsel olduğunu gösterir. Bu çözümlenme, kadın özgürlüğünü bir hak mücadelesi olmaktan çıkarır; bir uygarlık meselesine dönüştürür. Eğer sorun tarihsel bir kırılmaysa, çözüm de tarihsel bir onarım olmak zorundadır.

Kadın öncülüğü bu nedenle temsiliyet değil; kuruculuktur. Kadın, komünal toplumsallığın hafızasını taşır. Erkek egemen siyaset kriz üretirken; kadın özgürlük paradigması yaşamı onaran bir etik üretir. Demokratik toplumun gerçek ölçütü, kadın özgürlüğündeki ilerlemedir.

“Kadın Kurtuluş İdeolojisinden Kadın Kurtuluş Politikleşmesine Sıçrama” çağrısı, bu nedenle yalnızca örgütsel değil; tarihsel bir çağrıdır. Politikleşme, kadın özgürlüğünün gündem belirleyen bir güç hâline gelmesidir. Tepkisel değil; yön veren bir irade olmasıdır.

Kürdistan’da Rojin Kabaiş cinayeti etrafında gelişen toplumsal duyarlılık, bu potansiyelin işaretidir. “Jin Jiyan Azadî” sloganının geniş kesimlerce sahiplenilmesi, kadın özgürlüğünün artık yalnızca bir kimlik talebi değil; toplumsal hakikat olduğunu gösterir. Fakat hakikat süreklilik ister. Öfke örgütlülüğe, örgütlülük kurucu iradeye dönüşmedikçe kalıcı dönüşüm gerçekleşmez.

Kadın öz savunması, bu kuruculuğun varoluşsal boyutudur. Öz savunma, saldırı gerçekleştikten sonra tepki vermek değil; saldırının koşullarını ortadan kaldıracak bilinç ve örgütlülüğü geliştirmektir. Korku çözüldüğünde itaat çözülür. İtaat çözüldüğünde tahakküm zayıflar. Demokratik toplumun güvenliği, tam da bu bilinç düzeyinde inşa edilir.

27 Şubat’ın birinci yılı, işte bu bütünlüklü tabloyu daha görünür kılmıştır. Bu bir muhasebe değil; bir derinleşme anıdır. Süreç kırılabilir. Geri dönüş ihtimalleri her zaman vardır. Fakat artık toplum yalnızca çatışmanın kaçınılmazlığına değil, çözümün mümkünlüğüne de bakabilmektedir.

Tarih bir yarıktadır belirir demiştik. 27 Şubat o yarığın adıdır. O yarık ya kapatılacak ya da oradan yeni bir toplumsallık filizlenecektir. Demokratik toplum, kadın özgürlüğü temelinde derinleştiği ölçüde kalıcı olacaktır. Erkek egemenliğin kurumsal gerileyişi ölçüsünde kök salacaktır.

Ve belki de bugün en temel soru şudur: Bu yarığın içinden hangi bilinç çıkacak? Güvenlikçi korku mu, yoksa demokratik cesaret mi?

Cevap, kadın özgürlüğünün ne kadar kurucu bir güç hâline gelebileceğinde saklıdır.

Sınırdaki Sınırları Aşanlar

Aylin Karakaş-1 Mart 2026

Sınır tellerini aşarak kurulan dayanışma köprüleri, kadın mücadelesinin sınırları aşma kapasitesini çoktan tarihe not etmiş durumda. Bu direniş yalnızca Kürt kadınlarıyla sınırlı kalmadı; Kader Ortakkaya gibi sosyalist devrimcileri ve enternasyonalistleri de kendi öncülerine arasına kattı. Bugün ulus devletlerin çıkarlarına sessiz kalanlar, güvenlik politikalarını sorgulamayanlar; yaşamlarını ideallerine siper edenleri yalnızca uzaktan izleyenler, halkların kardeşliği fikrine düşmanlıkla yaklaşmayı sürdürüyor

Haritalar düz; toprak çizgi tanımaz hâlde Suruç'un sınır köylerindeyiz. Kapısı bir devlete, penceresi başka bir ülkeye bakan bir ev karşılıyor bizi. Varlıkta birliği idrak etmiş gözlerin çehresi, sınırın ötesine dair endişeye de yer açıyor. Alizer köyünden Edmanek köyüne varana kadar tüm sınır köyleri, savaş yeniden başlamasın, bir kez daha savaşın tanıklığına mecbur kalınmasın diye mücadele yolları arıyor.

Yasın güvenlik kontrolünden geçtiği, dayanışmanın geçiş iznine tabi tutulduğu; güvenlik politikalarının bir rejime dönüştüğü gerçeği herkes tarafından öfkeyle karşılanıyor. Sınırlar artık yalnızca coğrafi değil, gündelik hayatı düzenleyen bir iktidar mekanizması hâline gelmiş durumda. Askerî takviyeler ve tel örgüler sınır kavramını anlatmaya yetmiyor; akrabalık ilişkilerini, hafızayı, yası ve geleneği engelleyen bir şiddet biçimine dönüşüyor.

Parmaklarının ucuyla Kobani'deki akrabalarının yaşadığı köyü işaret eden bir kadın şöyle diyor:

“Eskiden duvarlar yoktu, tel örgüler vardı. Tellerin önünde buluşur, bayramlaşırdık. Şimdi duvarları diktiler; yaklaşmak yasak.”

Akrabalarından haber alıp alamadığını sorduğumuzda, iletişim kuramadıklarını, büyük kaygı duyduklarını anlatıyor. Savaşla birlikte her iki tarafta da şebekelerin ve elektriğin zayıflatıldığını, iletişimin bilinçli biçimde engellendiğini tüm köylüler dile getiriyor. Köylerin giriş ve çıkışlarında jandarma nöbet tutuyor, köylülere sürekli GBT uygulaması yapılıyor.

Bölünmüş halkların yaşadığı makro ve mikro şiddet en görünür hâlini sınır köylerinde alıyor. Bu şiddeti en yoğun yaşayanlar ise yine kadınlar. İki ülke arasında sıkışmışlık duygusuna itiraz eden kadınlar, aynı toplumun ortasına çekilmiş sınırlara karşı köprü olmayı seçiyor. IŞİD vahşetine karşı verilen savaşta kadın direnişine günbegün tanıklık edenler, güneşin şavkıyla büyüyen kadın devrimine gölge düşmemesi için mücadeleyi sürdürüyor.

Sınır tellerini aşarak kurulan dayanışma köprüleri, kadın mücadelesinin sınırları aşma kapasitesini çoktan tarihe not etmiş durumda. Bu direniş yalnızca Kürt kadınlarıyla sınırlı kalmadı; Kader Ortakkaya gibi sosyalist devrimcileri ve enternasyonalistleri de kendi öncüleri arasına kattı. Bugün ulus devletlerin çıkarlarına sessiz kalanlar, güvenlik politikalarını sorgulamayanlar; yaşamlarını ideallerine siper edenleri yalnızca uzaktan izleyenler, halkların kardeşliği fikrine düşmanlıkla yaklaşmayı sürdürüyor.

Rojava’da Kürt kadınların öncülüğünde, Arap, Türk ve enternasyonalist kadınların birlikte büyüttüğü devrim kazanımları ağır bedellerle elde edilirken sessiz kalanların dili, bugün eleştirel bir teşhiri hak ediyor. Şüphesiz sınır köylerinde herhangi bir kapıyı çalanlara cevabı yine burada yaşayan kadınlar verecek.

Bir kadın şöyle anlatıyor:

“Akrabalarımız IŞİD’in elinde katledilirken onlarca genç bu sınırları aşıp geldi. Günlerce hiç tanımadığımız Türkiyeli feministler burada bizimle nöbet tuttu. Rojava’daki çocuklara oyuncak götürmek için gelen gençlerin Amara Kültür Merkezi’nde katledilmesi ise bizim için en büyük yara oldu.”

Hataylı, Karadenizli, İstanbullu kadın devrimcilerin cenazeleri Kobanê topraklarına defnedilmişken sınırların hükmünü kim koyabilir? Halkların kardeşliğine kim itiraz edebilir; kandan ve ranttan beslenenler dışında?

HTŞ çetelerinin saldırılarıyla birlikte Suruçlu kadınlar her gün sokaklarda savaşı engellemek için mücadele ederken, Suruç Meydanı Türkiye kadın hareketinin örgütlediği Barışa İhtiyacım Var İnisyatifi (BİV) ve dünyanın birçok yerinden gelen enternasyonal gençlerle bir halklar kervanına dönüştü. Kürt kadınların ulusal birliği, halkların ortak mücadelesiyle buluştu.

Dünyanın dört bir yanında — İrlanda'dan Pakistan'a, Hindistan'dan Filistin'e, Kıbrıs'tan Kore'ye kadar — sınırlar toprakları ayırsa da kadınların mücadelesi bu sınırları aşacak cesareti her zaman yarattı. Amrita Pritam, sınırların yarattığı ayrılığa karşı şöyle sesleniyordu:

“Nasıl ve nerede bilmiyorum ama seni kesinlikle göreceğim. Belki bir ilkbahara dönüşeceğim ve köpüren su damlalarını bedenine süreceğim. Serinliğimi yanan göğsüne yerleştireceğim. Vücut yok olduğunda her şey yok olur; ama hafızanın iplikleri kalıcı parçacıklarla dokunur. O parçacıkları toplayacak, iplikleri örecek ve seni yeniden göreceğim.”

Sınırın her iki tarafında toprağına hasret kalan kadınların ruhuna değen bu sözler, savaş zamanlarında daha derin yankı buluyor. Savaşlara ve sınırlara karşı yaşamı direnişle ören kadınların umudu büyürken, ezilen ulusların kadınlarının ortak mücadelesi bir aydınlık gibi yol göstermeye devam ediyor.

Rojava’da Toplumsal İnşa: Jinwar Köyü

Bîrgül Daş-1 Mart 2026

Jinwar’da, Rojavalı kadınlar dil ve inanç farklılıklarını aşarak ortak yaşamlarını sürdürmek için birlikte çalışıyor. Çoğunluğu Kürt olmakla birlikte; Arap, Süryani ve Ermeni kadınlar ile dünyanın farklı yerlerinden gelen enternasyonalistler, ortak bir yaşamı kolektif dayanışma içinde var ediyor. Evlerinin inşasından mevsimlik hasada kadar gündelik yaşamın her alanı, öz yönetim ve ortak emek temelinde örgütleniyor

Ataerkil düzenin sertleştiği ve erkek egemen hiyerarşilerin yükseldiği dönemlerden çok önce, Antik Yakın Doğu’da kadınların boyunduruk altında değil, bilgelikleriyle el üstünde tutulduğu bir dünya vardı. Henüz gücün bir sömürü aracına dönüşmediği bu kadim çağda, kozmik otoriteyi ve yaşamın kutsal dengesini tanrıçalar temsil ediyordu. Mezopotamya halkları, erkek tanrılar panteonda yerini almadan çok önce, gücün ve duygusallığın kesişim noktasında duran bu ilahi varlıklara saygı duyuyordu. Bu görkemli figürler arasında, “Cennetin Kraliçesi” unvanıyla parlayan İştâr, eşsiz konumuyla öne çıkıyordu. Kürtlerin, Arapların, Perlerin ve Aramilerin köklerini oluşturan Mezopotamya’nın yerli toplulukları, ona sadece bir tanrıça olarak değil, yaşamın kaynağı olarak tapıyordu. Bugün ise, bir zamanlar ona ibadet eden aynı halkların yaşadığı bir köyün duvarlarında İştâr yeniden hayat buluyor.

“Kadınların yaşam alanı” anlamına gelen Jinwar adlı bu köy, başlı başına bir direniş mekânı olarak ortaya çıkıyor. Kadınlar tarafından ve kadınlar için kurulan, kendi kendine yeten bir topluluk olarak; çatışmaların yarattığı travmalardan ve aile içi şiddetin baskısından uzak bir yaşam olanağı sunuyor. Savaşın yıkımından, şiddet döngüsünden ya

da zorla evlendirilme dayatmalarından kaçanlar için Jinwar, ataerkil yapılardan ve sınıfsal hiyerarşilerden arınmış bir sığınak işlevi görüyor. Kadınların ve çocukların yaşamına adanmış bu köyde, Rojavalı kadınlar mevcut şiddet düzeninin ötesinde bir dünya kuruyor. Burada “Nasıl yaşamalı?” sorusunu temel bir mesele olarak ele alıyor; gerçekten özgür bir toplum ve anlamlı bir yaşam için yeni bir yol inşa ediyorlar.

Jinwar’da, Rojavalı kadınlar dil ve inanç farklılıklarını aşarak ortak yaşamlarını sürdürmek için birlikte çalışıyor. Çoğunluğu Kürt olmakla birlikte; Arap, Süryani ve Ermeni kadınlar ile dünyanın farklı yerlerinden gelen enternasyonalistler, ortak bir yaşamı kolektif dayanışma içinde var ediyor. Evlerinin inşasından mevsimlik hasada kadar gündelik yaşamın her alanı, öz yönetim ve ortak emek temelinde örgütleniyor.

Jinwar Akademisi’nde tarih, ekonomi ve sanat alanındaki bilgilerini derinleştirirken; ataerkil sistemin yapısal şiddetine ve IŞİD’in yarattığı varoluşsal tehdide karşı kendilerini koruyabilmek için ilkesel öz savunma eğitimi alıyorlar. “Kadın bilimi” olarak tanımlanan Jineoloji’nin ilkeleri doğrultusunda, kendi içlerindeki bilgeliği fark ediyor ve bunu gündelik yaşamın her alanında hayata geçiriyorlar. Kadın ile doğa arasındaki iç içe geçmiş bağı kavrayarak doğayla uyum içinde yaşamayı öğreniyorlar. Şifajin’de ekolojik bilgilerini pratiğe döküyor; şifalı otlar ve uçucu yağlar gibi doğal yöntemlerle topluluğun sağlığını koruyorlar. Tarım ve bahçecilik aracılığıyla gerçek anlamda öz yeterlilik sağlıyor, kendi elleriyle ettikleri ve büyüttükleri bitkilerle topluluğu besliyorlar. Mezopotamya’nın tahıl tanrıçası Aşnan’ın adını taşıyan Aşnan Fırını’nda ise hasat ettikleri buğdayı işleyerek tüm topluluk için günlük ekmek üretiyorlar.

Bu kolektif yaşam alanlarının yanında, çocuklar ve gençler için daha aydınlık bir geleceğin temelleri olarak tasarlanmış okullar da bulunuyor. Burada çok kültürlü bir kimliği benimseyerek hem Kürtçe hem Arapça öğreniyor; sinema, sanat ve edebiyat ile iç içe bir eğitim süreci yaşıyorlar. Gençler, kendi seslerini bulmaları için teşvik ediliyor; geleceğin gazetecileri olarak yetişiyor, müziğin ritimlerini ve geleneksel dansın adımlarını keşfediyorlar.

Jinwar’da kadınlar, bu topraklarda bir zamanlar yaşamış atalarıyla derin bir bağ kurarak kadim bir varoluş biçimini yeniden sahipleniyor. Burası, geçmiş ile geleceğin buluştuğu; kendilerinden önce gelenlerin ortaklaşmacı ruhunun yeniden canlandırıldığı bir mekân. IŞİD’in vahşetinden ve ataerkil şiddetten kaçarak karşılıklı varoluşa dayalı yeni bir yaşam kuruyor; baskı yerine barışı temel alan bir toplumu adım adım inşa ediyorlar.

Köyün inşasında yer alan Rûmet Heval şunları söylüyor: “Gündelik yaşamımızda yaptığımız tartışmalarda kadınlar sürekli mutluluklarını dile getiriyor: ‘İyi ki varız, iyi ki birlikteyiz, iyi ki buradayız.’ Her kadın grubu kendisi için böyle mekânlar ve köyler hayal edebilir ve yaratabilir.”

Abdullah Öcalan’ın “İnsan için ideal yaşamın modernitenin (tüm uygarlığın) kanserli kent yapısında değil, ekolojik köylerinde sağlanacağından kuşku duymuyorum. Kent ancak ekolojik köylerle tam uyumlu olduğunda izin verilecek bir mekân olabilir”^{*} sözleri de, Jinwar’da somut bir gerçekliğe kavuşuyor. Bu vizyon, kadın perspektifiyle yeniden yorumlanarak daha da derinleşiyor; yalnızca ekolojik değil, aynı zamanda özgürlükçü ve kolektif bir yaşamın imkânı olarak yükseliyor.

Bugün Îştar’ın kızları, “doğuştan gelen özgürlüklerini kolektif biçimde yeniden keşfediyor, yeniden kuruyor ve geri alıyor.”^{**} Modernitenin kent merkezli yapılarından uzakta, Rojavalı kadınlar atalarının kültürel mirasını yeniden sahipleniyor; eğitimden emeğe kadar yaşamın her alanına aktif katılım göstererek duygusal, fiziksel ve zihinsel anlamda benliklerini yeniden inşa ediyorlar. Hayatın her boyutunda projeleri birlikte planlıyor ve hayata geçiriyor; derin bir kadın yoldaşlığı ve kardeşliği bilincini somutlaştırıyorlar. Kürt kadınların öncülüğünde ve Jineoloji’nin kurucu perspektifi doğrultusunda, bu vizyonun Rojava’nın tamamına yayılması hedefleniyor.

Son Not:

^{*}Abdullah Öcalan, *Demokratik Uygarlık Manifestosu*, cilt 1–5 (İstanbul: Mezopotamya, 2008).

^{**} <https://jineoloji.eu/jinwar/>